

Cauza T-192/08

Transnational Company „Kazchrome” AO și ENRC Marketing AG împotriva Consiliului Uniunii Europene

„Dumping — Importuri de ferosiliciu originare din Fosta Republică Iugoslavă a Macedoniei, China, Egipt, Kazahstan și Rusia — Legătură de cauzalitate — Interesul Comunității — Necooperare — Date disponibile — Statutul de întreprindere care funcționează în condițiile economiei de piață — Dreptul la apărare — Obligația de motivare”

Hotărârea Tribunalului (Camera a doua) din 25 octombrie 2011 II - 7459

Sumarul hotărârii

1. *Politica comercială comună — Protecție împotriva practicilor de dumping — Prejudiciu — Stabilirea legăturii de cauzalitate — Criterii*
[Regulamentul nr. 384/96 al Consiliului, art. 3 alin. (6) și (7), și Regulamentul nr. 1225/2009 al Consiliului, art. 3 alin. (6) și (7)]
2. *Acorduri internaționale — Acord de instituire a Organizației Mondiale a Comerțului — GATT din 1994 — Efect direct — Inexistență — Imposibilitate de a invoca acordurile OMC pentru a contesta legalitatea unui act comunitar — Excepții — Act comunitar prin care se urmărește punerea lor în aplicare sau care se referă expres și precis la acestea*
(art. 230 CE; Acordul General pentru Tarife și Comerț din 1994)

3. *Politica comercială comună — Protecție împotriva practicilor de dumping — Prejudiciu — Puterea de apreciere a instituțiilor — Control jurisdicțional — Limite*
(Regulamentul nr. 384/96 al Consiliului, art. 3, și Regulamentul nr. 1225/2009 al Consiliului, art. 3)
4. *Politica comercială comună — Protecție împotriva practicilor de dumping — Prejudiciu — Stabilirea legăturii de cauzalitate — Obligații ale instituțiilor*
[Regulamentul nr. 384/96 al Consiliului, art. 3 alin. (7), și Regulamentul nr. 1225/2009 al Consiliului, art. 3 alin. (7)]
5. *Dreptul Uniunii — Principii — Dreptul la apărare — Respectarea în cadrul procedurilor administrative — Antidumping*
6. *Politica comercială comună — Protecție împotriva practicilor de dumping — Prejudiciu — Stabilirea legăturii de cauzalitate — Obligații ale instituțiilor*
[Regulamentul nr. 384/96 al Consiliului, art. 3 alin. (7), Regulamentul nr. 172/2008 al Consiliului și Regulamentul nr. 1225/2009 al Consiliului, art. 3 alin. (7)]
7. *Procedură — Cerere de sesizare a instanței — Cerințe de formă — Stabilirea obiectului litigiului — Expunere sumară a motivelor invocate — Trimitere globală la alte înscrisuri, chiar anexate la cererea introductivă — Inadmisibilitate*
[Statutul Curții de Justiție, art. 21 primul paragraf și art. 53 primul paragraf; Regulamentul de procedură al Tribunalului, art. 44 alin. (1) lit. (c)]
8. *Politica comercială comună — Protecție împotriva practicilor de dumping — Aprecierea interesului comunitar — Luarea în considerare a informațiilor privind o perioadă ulterioară anchetei — Admisibilitate*
[Regulamentul nr. 384/96 al Consiliului, art. 6 alin. (1) și art. 21 alin. (1), și Regulamentul nr. 1225/2009 al Consiliului, art. 6 alin. (1) și art. 21 alin. (1)]
9. *Politica comercială comună — Protecție împotriva practicilor de dumping — Aprecierea interesului comunitar — Puterea de apreciere a instituțiilor — Elemente care trebuie luate în considerare*
[Regulamentul nr. 384/96 al Consiliului, art. 21 alin. (1), și Regulamentul nr. 1225/2009 al Consiliului, art. 21 alin. (1)]
10. *Acte ale instituțiilor — Motivare — Obligație — Conținut — Regulament de impunere a unor taxe antidumping*
(art. 253 CE)

11. *Politica comercială comună — Protecție împotriva practicilor de dumping — Derularea anchetei — Date disponibile — Posibilitate de utilizare în cazul anulării unei vizite de verificare*
[Regulamentul nr. 384/96 al Consiliului, art. 18 alin. (1) și (3), și Regulamentul nr. 1225/2009 al Consiliului, art. 18 alin. (1) și (3)]
12. *Politica comercială comună — Protecție împotriva practicilor de dumping — Întinderea obligației Comisiei de a verifica exactitatea informațiilor furnizate de persoanele interesate — Informații furnizate în cadrul acordării statutului de întreprindere care funcționează în condițiile economiei de piață — Includere*
[Regulamentul nr. 384/96 al Consiliului, art. 2 alin. (7) lit. (b), art. 6 alin. (8) și art. 16 alin. (1), și Regulamentul nr. 1225/2009 al Consiliului, art. 2 alin. (7) lit. (b), art. 6 alin. (8) și art. 16 alin. (1)]
13. *Politica comercială comună — Protecție împotriva practicilor de dumping — Aprecierea interesului comunitar — Încălcarea dreptului la apărare — Inexistența unei incidențe asupra legalității regulamentului prin care se instituie o taxă definitivă — Condiții*
[Regulamentul nr. 384/96 al Consiliului, art. 3 alin. (7), și Regulamentul nr. 1225/2009 al Consiliului, art. 3 alin. (7)]

1. Reiese din articolul 3 alineatul (6) din Regulamentul antidumping de bază nr. 384/96 [devenit articolul 3 alineatul (6) din Regulamentul nr. 1225/2009] că instituțiile trebuie să demonstreze că importurile care fac obiectul unui dumping cauzează un prejudiciu important industriei comunitare, în funcție de volumul și de prețul acestora (analiză de atribuire). În continuare, reiese din articolul 3 alineatul (7) din regulamentul de bază [devenit articolul 3 alineatul (7) din Regulamentul nr. 1225/2009] că instituțiile trebuie, pe de o parte, să examineze toți ceilalți factori cunoscuți care au cauzat un prejudiciu industriei

comunitare, în același timp cu importurile care fac obiectul unui dumping, și, pe de altă parte, să se asigure că prejudiciul cauzat de acești alți factori nu este imputat importurilor respective (analiza de neatribuire).

Obiectivul acestor dispoziții este de a proceda astfel încât instituțiile să disocieze și să distingă efectele prejudiciabile ale importurilor care fac obiectul unui dumping de cele ale celorlalți factori.

În acest scop, în anumite condiții, este necesară o analiză colectivă a acestor factori. Aceasta este situația în special în cazul în care instituțiile concluzionează, la încheierea unei analize individuale, că fiecare dintre acești alți factori a avut efect negativ asupra situației industriei comunitare, fără a se putea considera totuși că acest efect a avut o importanță apreciabilă.

că instituțiile sunt obligate să analizeze sistematic situația individuală a fiecărui producător comunitar.

(a se vedea punctele 30, 31, 37, 41-45, 88, 180, 194, 195 și 209)

În cadrul adoptării unor măsuri anti-dumping, analiza existenței unei legături de cauzalitate între importurile care fac obiectul unui dumping și prejudiciul suferit de industria comunitară nu trebuie să se efectueze neapărat la nivelul industriei comunitare în ansamblul său, așa încât nu orice prejudiciu cauzat unui singur producător comunitar de un alt factor decât importurile care fac obiectul unui dumping ar putea fi luat în considerare. Astfel, instituțiile trebuie, pe de o parte, să analizeze toți ceilalți factori cunoscuți care cauzează un prejudiciu industriei comunitare, în același timp cu importurile care au făcut obiectul unui dumping, și, pe de altă parte, astfel încât prejudiciul produs de acești alți factori să nu fie atribuit importurilor respective. Articolul 3 alineatul (7) din regulamentul de bază nu precizează că această examinare trebuie să țină seama numai de un prejudiciu cauzat de alți factori industriei comunitare în ansamblul său. În consecință, este posibil ca, în anumite condiții, un prejudiciu cauzat în mod individual unui producător comunitar de un alt factor decât importurile care fac obiectul unui dumping să trebuiască să fie luat în considerare, în măsura în care a contribuit la prejudiciul observat la nivelul industriei comunitare în ansamblu. Cu toate acestea, o asemenea posibilitate nu înseamnă

2. Ținând cont de natura și de economia acestora, acordurile Organizației Mondiale a Comerțului (OMC) nu figurează, în principiu, printre normele în lumina cărora instanța Uniunii controlează legalitatea actelor instituțiilor Uniunii în temeiul articolului 230 primul paragraf CE. Cu toate acestea, în ipoteza în care Comunitatea a înțeles să execute o obligație specifică asumată în cadrul OMC sau în cazul în care actul Uniunii face trimitere în mod expres la dispoziții precise din acordurile OMC, este de competența instanței Uniunii să controleze legalitatea actului Uniunii în cauză în raport cu normele OMC. Acesta este cazul Regulamentului antidumping de bază nr. 384/96, care are ca obiect transpunerea în dreptul Uniunii, în măsura în care este posibil, a normelor cuprinse în acordul antidumping din 1994. În plus, deși interpretările acordului antidumping adoptate de organul de soluționare a litigiilor al OMC nu sunt obligatorii pentru Tribunal în ceea ce privește aprecierea validității regulamentulului de aplicare,

niciun element nu se opune ca Tribunalul să facă trimitere la acestea, din moment ce este vorba despre efectuarea interpretării unei dispoziții a regulamentului de bază.

(a se vedea punctele 32, 33 și 36)

3. Întrebarea dacă industria comunitară a suferit un prejudiciu și dacă acesta poate fi atribuit importurilor care fac obiectul unui dumping, precum și întrebarea dacă alți factori cunoscuți au contribuit la prejudiciul suferit de industria comunitară presupun evaluarea unor aspecte economice complexe, pentru care instituțiile dispun de o largă putere de apreciere. În consecință, controlul instanței comunitare asupra aprecierilor instituțiilor trebuie să se limiteze la verificarea respectării regulilor de procedură, a acurateții faptelor reținute pentru efectuarea alegerii contestate, a absenței oricărei erori vădite în aprecierea acestor fapte sau a absenței oricărui abuz de putere.

(a se vedea punctele 51, 90 și 164)

4. Nu se poate afirma că întemeierea analizei legăturii de cauzalitate dintre importurile care fac obiectul unui dumping și prejudiciul suferit de industria comunitară pe capacitatea nominală teoretică

de utilizare, iar nu pe capacitatea efectivă de utilizare, încalcă în mod necesar regula neatribuirii. Astfel, deși o reafectare a mijloacelor de producție către o altă piață trebuie să conducă la o ajustare a datelor referitoare la capacitatea de producție, datele respective nu trebuie să indice toate opririle temporare ale instalațiilor de producție. În schimb, în astfel de condiții, instituțiile trebuie să asigure respectarea obligațiilor prevăzute la articolul 3 alineatul (7) din Regulamentul antidumping de bază nr. 384/96 [devenit articolul 3 alineatul (7) din Regulamentul nr. 1225/2009] și să efectueze o analiză de neatribuire în mod corespunzător care trebuie să distinge și să distingă prejudiciul cauzat eventual de aceste opriri temporare de producție de prejudiciul cauzat de importurile care fac obiectul unui dumping.

(a se vedea punctele 105 și 109)

5. Cerințele care decurg din respectarea dreptului la apărare se impun nu numai în cadrul procedurilor susceptibile să conducă la aplicarea unor sancțiuni, ci și în cazul procedurilor de anchetă care precedă adoptarea regulamentelor antidumping, care pot afecta întreprinderile în cauză în mod direct și individual și le pot produce consecințe nefavorabile. În special, întreprinderilor interesate trebuie să li se fi oferit posibilitatea, în cursul procedurii administrative, să își exprime în mod util punctul de vedere asupra realității și a pertinentei faptelor

și a circumstanțelor invocate și asupra elementelor de probă reținute de Comisie în susținerea afirmației sale privind existența unei practici de dumping și a prejudiciului care ar rezulta din aceasta.

În ceea ce privește incoerențele și neconcordanțele care afectează faptele și considerentele principale pe baza cărora se intenționează instituirea de taxe provizorii, o parte interesată nu trebuie să confunde nerespectarea dreptului său la apărare cu existența unor erori materiale de natură să afecteze legalitatea regulamentului de impunere a unei taxe antidumping definitive. Astfel, această circumstanță nu demonstrează totuși că Comisia a încălcat respectivul drept. În orice caz, respectarea dreptului la apărare nu impune în niciun mod instituțiilor să răspundă la fiecare argument invocat de un producător-exportator în cursul procedurii, ci numai ca acestea să confere persoanelor interesate posibilitatea de a-și apăra în mod util interesele.

realizate de industria comunitară în perioada de anchetă de cele ale importurilor care fac obiectul unui dumping. La fel se întâmplă în cazul omisiunii instituțiilor de a evalua impactul lipsei de profitabilitate a anumitor producători comunitari asupra industriei comunitare în ansamblu.

Cu toate acestea, o astfel de încălcare nu justifică anularea unui regulament de aplicare precum Regulamentul nr. 172/2008 decât dacă poate să pună în discuție legalitatea acestuia, invalidând în întregime analiza instituțiilor referitoare la legătura de cauzalitate. Nu aceasta este situația atunci când investițiile respective nu au contribuit în mod semnificativ la prejudiciul suferit de industria comunitară în perioada de anchetă.

(a se vedea punctele 116, 119, 120, 180-182 și 211)

(a se vedea punctele 110, 319, 321, 326, 327 și 332)

6. Instituțiile încalcă articolul 3 alineatul (6) din Regulamentul antidumping de bază nr. 384/96 [devenit articolul 3 alineatul (6) din Regulamentul nr. 1225/2009] prin faptul că omit să disocieze și să distingă efectele investițiilor importante
7. Potrivit articolului 21 primul paragraf din Statutul Curții de Justiție, aplicabil Tribunalului în temeiul articolului 53 primul paragraf din acest statut, și articolului 44 alineatul (1) literele (c) și (d) din Regulamentul de procedură al Tribunalului, orice cerere introductivă trebuie să cuprindă obiectul litigiului, concluziile reclamantului și expunerea sumară a motivelor invocate. Această expunere trebuie să fie suficient de clară și de precisă pentru a permite părâtului să își pregătească apărarea, iar Tribunalului

să se pronunțe asupra acțiunii. Pentru a se asigura securitatea juridică și buna administrare a justiției, în cazul în care o acțiune este admisibilă, principalele elemente de fapt și de drept pe care se întemeiază trebuie să rezulte din textul cererii în sine, cel puțin în rezumat, cu condiția ca declarația să fie coerentă și inteligibilă. Deși cererea introductivă poate fi susținută și completată cu privire la aspecte specifice, prin trimiteri la anumite pasaje din înscrisurile anexate, o trimitere globală la alte înscrisuri, chiar anexate la cererea introductivă, nu poate suplini absența elementelor esențiale ale argumentării în drept, care trebuie să figureze în cererea introductivă.

anchetă pot fi luate în considerare în cadrul acestei constatări. Astfel, stabilirea unei perioade de anchetă și interzicerea luării în considerare a elementelor ulterioare acesteia urmăresc să garanteze ca rezultatele anchetei să fie reprezentative și fiabile. Perioada de anchetă prevăzută la articolul 6 alineatul (1) menționat urmărește să asigure în special ca elementele pe care se întemeiază stabilirea dumpingului și a prejudiciului să nu fie influențate de comportamentul producătorilor interesați în urma deschiderii procedurii antidumping și, prin urmare, că taxa definitivă impusă la încheierea procedurii să fie în măsură să remedieze efectiv prejudiciul care rezultă în urma dumpingului.

(a se vedea punctul 212)

8. Articolul 6 alineatul (1) din Regulamentul antidumping de bază nr. 384/96 [devenit articolul 6 alineatul (1) din Regulamentul nr. 1225/2009] nu este aplicabil în cazul constatării existenței unui interes al Comunității, astfel cum se prevede la articolul 21 alineatul (1) din același regulament de bază [devenit articolul 21 alineatul (1) din Regulamentul nr. 1225/2009], ceea ce înseamnă că date cu privire la o perioadă mai recentă decât perioada de

În plus, pe de o parte, articolul 21 din regulamentul de bază menționat nu conține nicio limitare în timp în ceea ce privește datele care pot fi luate în considerare de instituții în vederea constatării existenței unui interes comunitar. Pe de altă parte, examinarea interesului comunitar necesită o evaluare a consecințelor probabile atât ale aplicării, cât și ale neaplicării măsurilor avute în vedere pentru interesul industriei comunitare și pentru celelalte interese în discuție. Această evaluare implică un pronostic întemeiat pe ipoteze privind evenimente viitoare, care presupune aprecierea unor situații economice complexe. Aceasta ține de o largă putere de apreciere a Comisiei și, în consecință, de un control al instanței Uniunii limitat la verificarea respectării regulilor de

procedură, a acurateții faptelor reținute pentru efectuarea alegerii contestate, a absenței oricărei erori vădite în aprecierea acestor fapte sau a absenței oricărui abuz de putere.

(a se vedea punctele 221-224 și 227)

9. Aprecierea interesului comunitar în sensul articolului 21 alineatul (1) din Regulamentul antidumping de bază nr. 384/96 [devenit articolul 21 alineatul (1) din Regulamentul nr. 1225/2009] necesită punerea în balanță a intereselor diferitor părți interesate și a interesului general. Comisia beneficiază de o putere largă de apreciere în evaluarea interesului comunitar, care trebuie să fie exercitată de la caz la caz în funcție de toate faptele pertinente. Cu toate acestea, o decizie anterioară în sensul lipsei caracterului corectiv al măsurilor antidumping impuse în cazuri precedente cu privire la importurile unui produs identic din aceleași țări cu cele vizate de procedura de anchetă poate fi pertinentă în cadrul aplicării articolului 21 alineatul (1) din regulamentul de bază în cazul în care aceasta contribuie la a se demonstra că adoptarea unor măsuri antidumping nu este în interesul general.

(a se vedea punctele 240 și 241)

10. Motivarea impusă de articolul 253 CE trebuie să menționeze în mod clar și neechivoc raționamentul autorității Uniunii, autoare a actului contestat, astfel încât să dea posibilitatea persoanelor interesate să ia cunoștință de temeiurile măsurii luate și să își apere drepturile, iar instanței Uniunii să își exercite controlul. În schimb, instituțiile nu sunt obligate să răspundă tuturor punctelor de fapt și de drept invocate de persoanele interesate în cursul procedurii administrative în motivarea unui regulament provizoriu sau definitiv privind taxe antidumping. Întrucât Comisia a efectuat o analiză clară și neechivocă a consecințelor măsurilor antidumping pentru utilizatorii în cauză și Consiliul a efectuat o examinare mai concisă, însă nu mai puțin clară, a impactului instituirii taxelor antidumping asupra utilizatorilor respectivi, instituțiilor nu li se poate reproșa o încălcare a obligației de motivare.

(a se vedea punctele 256 și 257)

11. În domeniul anchetelor efectuate în cursul unei proceduri antidumping, anularea unei vizite de verificare de către o parte interesată trebuie analizată nu în raport cu alineatul (3) al articolului 18 din Regulamentul antidumping de bază nr. 384/96 [devenit alineatul (3) al articolului 18 din Regulamentul nr. 1225/2009], ci în raport cu alineatul (1) al acestui articol

[devenit alineatul (1) al articolului 18 din Regulamentul nr. 1225/2009]. Astfel, pe de o parte, deși anularea unei vizite de verificare nu este avută în vedere de ultimele trei situații prevăzute la articolul 18 alineatul (1) din regulamentul menționat, aceasta trebuie considerată, cu excepția unui caz de forță majoră, ca un refuz de a acorda accesul la informații pe care Comisia le-a considerat necesare, în sensul primei situații prevăzute de această dispoziție. Pe de altă parte articolul 18 alineatul (3) din regulamentul de bază menționat nu poate fi utilizat pentru a eluda obligația de a primi o vizită de verificare atunci când o astfel de vizită a fost considerată necesară de către serviciile Comisiei. Desigur, în temeiul acestei dispoziții, utilizarea datelor disponibile nu este ignorată, dacă există informații care nu sunt cele mai bune din toate punctele de vedere, decât dacă persoana interesată a acționat cât mai bine posibil. Or, în situația unui refuz de a primi o vizită de verificare, nu se poate considera că o parte a acționat astfel.

obiectivului de cooperare loială și diligentă, a cărui respectare trebuie asigurată prin articolul 18 alineatul (1) din regulamentul de bază menționat.

În sfârșit, rezultă dintr-o analiză a economiei aceluiași regulament de bază, pe de o parte, că este de competența instituțiilor să decidă dacă, în scopul verificării informațiilor furnizate de o persoană interesată, acestea apreciază că este necesar să coroboreze aceste informații prin intermediul unei vizite de verificare în localurile acestei persoane și, pe de altă parte, că, în situația în care o persoană interesată se opune verificării datelor pe care le-a furnizat, se aplică articolul 18 din regulamentul de bază menționat, iar datele disponibile pot fi utilizate.

(a se vedea punctele 270-276)

În ceea ce privește obiectivul articolului 18 alineatul (1) din regulamentul de bază, întrucât acesta din urmă nu conferă Comisiei nicio putere de anchetă care să îi permită să constrângă producătorii sau exportatorii care fac obiectul unei plângeri să participe la anchetă sau să prezinte informații, Consiliul și Comisia depind de cooperarea voluntară a părților interesate pentru a le furniza informațiile necesare în termenele prevăzute. Refuzul de a primi o vizită de verificare contravine

12. Întrucât articolul 6 alineatul (8) din Regulamentul antidumping de bază nr. 384/96 [devenit articolul 6 alineatul (8) din Regulamentul nr. 1225/2009] nu conține nicio limitare a întinderii obligației de verificare a datelor utilizate pentru întemeierea concluziilor instituțiilor, o asemenea obligație se extinde la informațiile furnizate de o persoană interesată în cadrul unei cereri de acordare a statutului de întreprindere care funcționează în condițiile economiei de piață. În plus, articolul 16 alineatul (1)

din același regulament de bază [devenit articolul 16 alineatul (1) din Regulamentul nr. 1225/2009] nu conține nicio limitare a posibilității de a efectua vizite de verificare în localurile părților interesate, atunci când Comisia consideră oportun, în funcție de informațiile pe care aceasta intenționează să le coroboreze. Rezultă că această a doua dispoziție autorizează Comisia, dacă aceasta apreciază a fi necesar, să efectueze o vizită în localurile unui producător-exportator în vederea soluționării cererii sale de acordare a statutului de întreprindere care funcționează în condițiile economiei de piață și pentru a se asigura de exactitatea informațiilor furnizate.

În consecință, faptul că articolul 2 alineatul (7) litera (b) din Regulamentul antidumping de bază nr. 384/96 [devenit articolul 2 alineatul (7) litera (b) din Regulamentul nr. 1225/2009] nu impune să fie efectuată o vizită de verificare în localurile producătorului-exportator care a introdus o cerere de acordare a statutului de întreprindere care funcționează în condițiile economiei de piață nu înseamnă că o astfel de vizită nu poate avea loc. De asemenea, nu se poate considera că organizarea unei vizite de verificare, în cadrul examinării unei cereri de acordare a statutului menționat, implică o condiție suplimentară față de cele prevăzute la

articolul 2 alineatul (7) litera (b) din regulamentul de bază menționat

(a se vedea punctele 294-296)

13. În cadrul unei proceduri antidumping, instituțiile nu sunt obligate să solicite producătorilor comunitari să furnizeze explicații cu privire la tendințele privind situația lor economică, din moment ce nu revine producătorilor respectivi sarcina de a efectua o analiză de neatribuire, în temeiul articolului 3 alineatul (7) din Regulamentul antidumping de bază nr. 384/96 [devenit articolul 3 alineatul (7) din Regulamentul nr. 1225/2009]. În schimb, o asemenea analiză trebuie să fie realizată de instituții în vederea determinării provizorie și definitive. În plus, presupunând că principiul respectării dreptului la apărare presupune ca producătorii-exportatori să fie informați cu privire la faptele și considerentele esențiale pe baza cărora se intenționează instituirea de taxe provizorii, nerespectarea dreptului respectiv nu poate avea, în sine, efectul de viciere a regulamentulului de instituire a unor taxe definitive, în măsura în care, în cursul procedurii de adoptare a unui astfel de regulament, a fost remediat viciul care a afectat procedura de adoptare a regulamentulului corespunzător de impunere a unor taxe provizorii.

(a se vedea punctele 314 și 319)